

Sygn. akt IV Kz 566/19

POSTANOWIENIE

Dnia 18 grudnia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Legnicy - IV Wydział Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący : SSO Paweł Pratkowiecki

Protokolant: st. sekr. sąd. Antonina Kubiena

po rozpoznaniu w sprawie **B. M.**

skazanego za przestępstwo z art. 62 ust. 3 ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii

zażalenia skazanego

na postanowienie Sądu Rejonowego w Legnicy

z dnia 20 listopada 2019 r.

w przedmiocie przepadku przedmiotów

na podstawie art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art.1 § 2 k.k.w.

postanawia

zażalenie skazanego pozostawić bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Postanowieniem 20 listopada 2019 r. Sąd Rejonowy w Legnicy powołując się na art. 24 § 1 k.k.w. zmienił orzeczenie o przepadku przedmiotów zawarte w wyroku nakazowym tego Sądu z dnia 11 października 2019 r., sygn. akt II K 1228/19 w ten sposób, że w miejsce zniszczenia wskazał na celowość ich sprzedaży.

Na powyższe postanowienie zażalenie złożył skazany i wniósł o zwrot przedmiotów objętych przepadkiem.

Sąd Okręgowy zważył co następuje :

Zażalenie jest niedopuszczalne z mocy ustawy.

W pierwszej kolejności należy zauważyć, że podejmując próbę zmiany zawartego w wyroku orzeczenia o przepadku, Sąd Rejonowy powołał się na art. 24 § 1 k.k.w. Tymczasem przepis ów ma zastosowanie tylko do zmiany postanowień wydanych w postępowaniu wykonawczym (por. m.in.: uzasadnienie postanowienia Sądu Najwyższego z 25 lutego 2009 r., sygn. I KZP 34/08, OSNK 2009/5/35 oraz K. Dąbkiewicz, Komentarz do K.K.W., teza 15 do art. 24, WKP 2018/LEX). A zatem w tym trybie nie można zmieniać treści prawomocnego wyroku. Oznacza to, przy odpowiednim zastosowaniu reguły z art. 118 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., że kwestionowane postanowienie nie zostało wydane na podstawie art. 24 § 1 k.k.w., a tym samym nie wchodzi w grę jego zaskarżenie na podstawie art. 24 § 3 k.k.w.

Podejmując próbę ustalenia, na jakiej podstawie i w jakim trybie zapadło postanowienie sądu pierwszej instancji trzeba zauważyć, że błędna jest praktyka polegająca na wskazywaniu w wyroku sposobu, w jaki ma się dokonać orzeczony tam przepadek przedmiotów. Art. 44 § 2 k.k. nie zawiera w tym zakresie żadnej dyspozycji. Kwestię tę regulują natomiast przepisy art. 187-195 k.k.w. Nie jest więc prawidłowe zawieranie w sentencji wyroku (sfera rozpoznawcza), decyzji odnoszącej się do sfery wykonawczej (por. m.in.: postanowienie Sądu Apelacyjnego w Gdańsku

z 15 marca 2011 r., sygn. akt II AKz 157/11, LEX1212492 oraz wyroki - Sądu Apelacyjnego w Lublinie z 10 lipca 2001 r., sygn. akt II AKa 130/01, LEX 49342 i Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 19 grudnia 2002 r., sygn. akt II AKa 446/02, LEX 80904).

Mając na uwadze powyższe można zaryzykować tezę, że wskazany w wyroku sposób wykonania orzeczenia o przypadku przedmiotów, nie jest wiążący w fazie postępowania wykonawczego, co oznacza, że ów przypadek może się odbyć np. w drodze sprzedaży zamiast zniszczenia. Dla zachowania odpowiedniej przejrzystości celowe jest wydanie w takiej sytuacji stosownego postanowienia. Skoro zaś art. 195 k.k.w. nakazuje zniszczyć przedmioty, których wartość jest nieznaczną, to jeśli w postępowaniu wykonawczym okaże się, że owa wartość jest jednak inna, to można zmienić sposób przypadku wskazany uprzednio (i bezpodstawnie) w wyroku stosując a contrario właśnie art. 195 k.k.w.

Reasumując należy uznać, kierując się regułą wyrażoną w art. 118 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w., że kwestionowane postanowienie zapadło de facto na podstawie stosowanego a contrario art. 195 k.k.w. Zgodnie zaś z art. 6 § 1 k.k.w. skazany może złożyć zażalenie tylko w wypadkach wskazanych w ustawie. Żaden przepis kodeksu karnego wykonawczego nie przewiduje możliwości zaskarżenia postanowienia wydanego na podstawie art. 195 k.k.w. Zażalenie skazanego należało więc pozostawić bez rozpoznania jako niedopuszczalne z mocy ustawy (art. 430 § 1 k.p.k. w zw. z art. 1 § 2 k.k.w.).

Z wszystkich tych przyczyn orzeczono jak na wstępie.